

MARC I PAULA

MARC I PAULA

MARC: 18 anys.

PAULA: 38 anys.

MARC: Em dic Marc perquè el meu pare es diu Marcos. I és el mateix nom. Per això els meus pares em van posar Marc, per això, perquè el meu pare es diu Marcos.

PAULA: Paula. Em dic Paula. Ara n'hi ha moltes de Paules... però quan jo era petita era un nom... original.

MARC: Jo quan tingui un fill no li diré Marc. És una tonteria això de posar el nom dels pares als fills, és una xorrada. Una vegada, a la televisió, vaig veure una dona, crec que era actriu, que s'havia inventat el nom de la seva filla. Va dir: si és una nena nova, ha de tenir un nom nou. I jo faré igual, quan tingui un fill, m'inventaré un nom: Caperoflu o Maritunio... què sé jo.. m'inventaré alguna cosa.

PAULA: Els meus fills es diuen Pol i Aina. Ara n'hi ha molt de Pols. I quan va nèixer el Pol... també n'hi havia molts. Però mira, volia un nom

curt... i Pol sonava bé. *(pausa)* POL. Sóna bé. El meu home em va deixar triar i vaig triar Pol. I amb l'Aina igual. Podia triar i vaig triar Aina.

MARC: L'Òscar, que és un amic meu, vull dir que és el meu amic, es diu Òscar pel seu avi. És estrany, oi? Vull dir que és estrany que un avi es digui Òscar. Els avis mai es diuen Òscar.

PAULA: I des de que ells van nèixer ja no hi penso.*(pausa)* Algú m'ho va dir, si tens fills deixaras de pensar-hi. I qui fos, que no ho recordo, tenia raó. Des de que els vaig tenir ja no hi penso en la mort. *(pausa)* En la mort, no en l'amor... *(Pausa. Somriu)* En l'amor si que hi penso!

MARC: Però aquella família, la del Òscar, eren estranys. *(pausa)* Eren diferents, vull dir. Tenien un prestatge ple de llibres i es veu que fins i tot els havien llegit, però tots no, vull dir que tot els llibres no els havien llegit. Ells deien que sí però jo sé que tots no els havien llegit. *(pausa)* Potser uns quants els havia llegit el pare i uns quants la mare, això no ho puc assegurar... però jo vaig fer un pla i vaig descobrir que TOTS, TOTS, no els havien llegit.

PAULA: Fa un temps vaig descobrir que un dia em moriria. Ja sé que ho sap tothom, però de sobte un dia em vaig adonar de què segur que em passaria. Va ser com un moment d'extrema lucidesa. Com si de sobte hagués vist la llum, com si aquell dia hagués sortit la notícia publicada al diari.. LA GENT ES MOR. I TÚ TAMBÉ PAULA. D'un dia per l'altre, sense més... Com si el calaixet que guarda aquesta informació en el cervell s'hagués obert. I la informació hagués corregut pel meu cap, perquè de fet tota la vida havia sabut que la gent moria.

MARC: El pla consistia: Em vaig aprendre de memòria el nom d'un dels llibres que tenien, el no sé què de la Xina, es deia. D'un tal... no sé què Andrews. Me'l vaig comprar. I me'l vaig llegir. *(pausa)* El vaig llegir, sí. Estava bé. El protagonista era un xinès. Al principi em feia molta mandra llegir un llibre on el protagonista fos un xinès. Però estava bé tot i que el protagonista fos un xinès.

PAULA: La protagonista sóc jo. És clar, en els meus pensaments jo he de ser la protagonista... si és la meua vida ideal... bé hauré de ser la protagonista. I visc en un apartament molt mono al centre de la ciutat. Petit.

MARC: El xinès vivia en un poblet de la Xina. Petit.

PAULA: És un apartament petit però molt acollidor i molt mono.

MARC: Un poblet d'aquests on la gent treballa... treballa al camp.

PAULA: I no treballo a la botiga. Treballo per a la mateixa empresa però a les oficines. M'agrada més treballar a les oficines. Perquè així el veig cada dia. A ell, al Roger. Però treballem a diferents plantes. M'agrada el fet de veure'l més... però no el vull estar veient a cada moment... perquè m'agrada molt la sensació aquesta incontrolable que sento quan de sobte apareix, i vull tenir-la més sovint, però no a cada moment, perquè si no, no podria estar per la feina i a més arribaria un moment que me n'atiparia. Per això, en el meu pensament el Roger i jo treballem a diferents plantes. I ens passen deu mil coses.

MARC: A la història passen deu mil coses. És un llibre així (*mostra amb les mans com és el llibre*): es mor la seva mare, ha de marxar a viure a un altre poble, la guerra de no sé què, que és veu que va passar de veritat... Moltes coses. A cada pàgina una cosa, gairebé. Per això m'agradava, perquè passaven moltes coses... Mai havia llegit tant. I m'agradava, eh? Vull dir, que el llegia per a fer el meu pla, però a

vegades fins i tot oblidava que estava llegint el llibre del xinès només per allò del pla.

PAULA: Ah! I ell té nòvia. La mateixa que té a la realitat: l'Alicia. Per què? Doncs no ho sé perquè. Perquè sí. Perquè ja m'agrada que tingui parella. Perquè si no, no hi ha entrebancs i podríem anar a viure junts i es perdria l'encant de la situació. Per això ell té parella. I a més l'Alicia és encantadora. Perquè si fos una mala persona, una bruixa, una... no. És guapa, bona persona, intel·ligent. I s'estimen. M'agrada més.

MARC: Em pensava que seria un llibre ple de descripcions de la Xina. Pesadet.

PAULA: Una vegada vaig provar d'imaginar que en Roger no tenia (tingués) parella. , i tot plegat era una vida...pesadeta.

MARC: No ho sé... que passarien quinze pàgines per descriure una (la) flor d'un arbre xinès, però no. Que va...

PAULA: Ell no tenia parella i jo tampoc. Representava que vivia sola al meu apartament. *(pausa)* L'apartament és sempre el mateix, és un apartament molt mono que m'he inventat al centre de la ciutat

(somriu) Aleshores, jo organitzava un sopar de Nadal al meu pis. Amb amic invisible i tot això... Jo li havia de fer el regal a la Paula S., al paper posava Paula S. perquè a la feina som dues Paules. *(Paula S. i Paula T., que sóc jo).**(sense punt, entre parentesi)*, i ell em feia el regal a mi. Em regalava un llibre de poemes d'un autor argentí. El llibre no era gran cosa. Però a dins hi havia un escrit preciós. Preciós per mi, potser algú altre hauria pensat que era pasterós... *(pausa)* Abans que acabés el sopar ja érem al llit.

MARC: Al final del llibre, el xinès trobava al seu pare, que havia desaparegut per no sé què.

PAULA: Tres setmanes després vivíem junts. I en menys d'un any teníem un fill *(pausa)* *(amb decepció)* Fi.

MARC: I així s'acabava. El xinès i el seu pare es trobaven a...Pekin, que és la capital de la Xina. *(amb il·lusió)* Fi

PAULA: I aquí vaig decidir que en Roger, en els meus pensaments havia de tenir parella. Si no, arribava al mateix punt on sóc ara. Només canviava la cara del meu home per la del Roger. I això sí que no. Havia de ser diferent.

MARC: I aquí va començar el meu pla. El primer pas, ja estava fet. Ja tenia el llibre del xinès llegit. Vaig anar a casa de l'Òscar. L'Òscar s'estava dutxant. I jo l'esperava al menjador. Davant meu hi havia el prestatge, el prestatge dels llibres, vull dir. Vaig començar a mirar els llibres així, com per sobre, i vaig veure el del xinès. El vaig trobar molt ràpid. Era al mateix lloc que l'altra vegada i a més jo el tenia idèntic a casa meva. Em van venir ganes de fer-li així *(pica l'ullet)* Al llibre, dic. Una xorrada...

PAULA: Vaig tancar els ulls i vaig començar una altra història més...
emocionant: Jo vivia sola a l'apartament del centre. Al que m'havia inventat: Una sala d'estar amb un sofà cobert amb una roba verda i molts coixins de colors. Al costat un prestatge. Amb llibres. Molts llibres. Un petit carretó amb la tele, el dvd i tot això. Una habitació. Només una. Amb un llit gran. I un lavabo petit amb dutxa i mampara. Ah! I la cuina molt petita, com la d'un vaixell. Poca cosa més.

MARC: Aleshores el pare de l'Òscar va passar pel meu costat. Havia de fer l'acció número 1 del meu pla. I vaig dir... m'agradaria llegir aquest llibre...el de la Xina... està bé?

PAULA: Aleshores, imagino que les meves amigues vénen a sopar. Soles. Sense ell. Perquè ell té parella, és millor. Vénen: La Paula S., l'Ester, que és molt pesada i sempre parla de tes i infusions i li molesta que la gent fumi. En Roger no la suporta, potser perquè en Roger fuma molt. També ve l'Helena, que és una noia joveneta molt maca. Els faig unes amanides especials, amb formatges, amb fruites... amanides exòtiques. I poso música i bevem vi. I parlem dels últims llibres que hem llegit i planifiquem fer un viatge per totes les capitals europees. I jo tota l'estona penso en el Roger. I puc pensar-hi tranquil·lament, perquè en el meu pensament no tinc parella, ni fills i sóc lliure de pensar en qui jo vulgui. (**Sobren tots els I i falten comes**)

MARC: El pare de l'Òscar es va quedar així. Aturat. I va dir: Quin llibre? I jo li vaig dir: el de la Xina. Aquest del Andrews. I ell va dir: Ah... aquest. Està bé, sí, està bé. La resposta no responia. Vull dir que amb l'està bé, no podia saber si l'home s'havia llegit el llibre o no. I vaig passar a l'acció número dos del pla.

PAULA: Aleshores m'agafen unes ganes terribles d'enviar un missatge a en Roger, amb el mòbil. I penso una excusa per enviar-li un missatge: *Tinc l'Ester sopant a casa, realment és una pesada. No, millor: porto dues hores parlant d'infusions... amb qui estic sopant?* I així

forço una resposta. Tot un art això dels missatges. No sé qui s'ho va inventar però té alguna cosa de... potser és adolescent... però té alguna cosa "màgica", no?.

MARC: El pla dos consisteix en dir: espera, espera... aquest llibre... el de la Xina... el vaig llegir fa un temps, crec... és aquell d'un xinès que va a la guerra, no? I li ho dic. Ell em diu un sí... molt poc sí. Un "se". I aleshores ataco amb seguretat: Quina pena al final quan li maten el seu fill. I ell diu: Sí.. sí... fa molta pena. I jo per dins em pixo de riure. I li escopiria a la cara. Perquè no s'ha llegit el llibre. Perquè el xinès no té cap fill i perquè el fill no es mor. I per dins em dic a mi mateix: olé, Marc, olé. Ets un crack! Sospita confirmada. Aquest paio és un fantasma! I per dins li dic a ell: Fantasma, imbècil!

PAULA: Li envio el missatge al Roger. I ell em contesta: *Guapa! Em podries haver convidat!* I per dins em sento... molt bé. I em dic a mi mateixa: Molt bé Paula. Mooolt bé.

MARC: El pare de l'Òscar és un imbècil.

PAULA: En Roger és... especial.

MARC: És el típic tio que sempre es fa el graciós. No ho és, s'ho(se'l) fa.
Sempre fa EEei, així: EEei!

PAULA: Quan arriba sempre diu: Ei! Així: Ei!

MARC: EEei! Imbecil!

PAULA: Ei! Més maco...

MARC: I claca! Cop a l'esquena

PAULA: I et toca suaument l'esquena. Com dient: Estàs bé. Però no ho diu.

MARC: Parla, parla i parla: *(imitant-lo)* M'han dit que la teva mare... bla,
bla, bla... Imbecil! Calla!

PAULA: M'agrada.

MARC: L'odio.

PAULA: M'agrada perquè és diferent.

MARC: L'odio perquè és... diferent!.

PAULA: Que té de diferent?

MARC: Tot ell és diferent!

PAULA: Especial

MARC: Especial (Em sobta que aquest personatge digui que és diferent i especial Jo crec que encara que ho pensés no ho diria) potser en el to es pot donar el canvi...

PAULA: Detallista.

MARC: “Graciós”

PAULA: És molt mono.

MARC: És imbècil. Jo l’he odiat sempre. Sempre. L’Òscar sempre parla del seu pare i dels pares no se n’ha de parlar tant. Els pares, són pares i prou, no? Una vegada l’Òscar tenia a casa seva un avió molt guapo. D’aquells que venen al quiosc per peces, cada setmana compres una peça (en compres una i tu els muntres). I tu els muntres. Tenia unes quantes peces a la seva habitació, peces de l’avió, vull dir. Li vaig

dir a l'Òscar... ho muntem? Però no: Ell l'havia de muntar amb el seu pare perquè havien dit que ho farien junts. I és el seu pare!

PAULA: És el seu tarannà... és alguna cosa que té... és encant. No sé perquè em fascina...

MARC: No sé perquè l'odio.

PAULA: SÍ!

MARC: Sí que ho sé.

PAULA: Potser perquè no s'assembla al meu home.

MARC: Potser perquè no s'assembla al meu pare.

PAULA: No...

MARC: No....

PAULA: No, no, no.

MARC: Això sí que no.

PAULA: Si poso el meu home i en Roger en una balança el meu home sortiria guanyant. Les coses com són. El meu home és un gran home.

MARC: Si els poso a banda i banda, el meu pare surt perdent. El meu pare és... no sé... és fatal.

PAULA: No en tinc cap queixa, del meu home. Cap. Ho dic de veritat, no en tinc cap. De fet no sé perquè prefereixo en Roger. Perquè sí. Perquè el prefereixo. Quan sóc a la botiga. Si em toca a la caixa, no. Perquè estic massa ocupada: s'ha de passar el lector de codis per per l'etiqueta, treure el dispositiu de l'alarma, cobrar i guarda la roba en una bossa. No es pot pensar. Massa feina. A més com que la caixa està davant de la porta del carrer, sempre miro a fora, per veure si ve en Roger. Però quan em toca plegar roba, puc pensar, perquè ningú, o gairebé ningú, em parla ni em mira. Aleshores penso aquestes coses... Penso que jo sóc... en un carrer, del centre... totes les botigues estan obertes, però no hi ha ningú. Ni pel carrer ni a dins de les botigues. Ningú. I no hi ha cap cotxe. Bé, hi ha cotxes, però estan aturats. Cap circula. Miro el cel i no hi passa cap avió. No hi ha cap indicati d'humanitat. Pico a les cases. I ningú no m'obre. Aleshores agafo el mòbil i començo a trucar a la gent que

conec. La família, els amics, al dentista fins i tot. Ningú contesta. Aleshores començo a cridar enmig del carrer. Molt fort. Canto, ballo i dic bajanades. Començo a córrer pels carrers de la ciutat. Cridant, buscant algun senyal de vida. I res. Res de res. Quan estic molt cansada. M'aturo. I m'assec en un banc. En una mà tinc una orxata que he agafat d'un bar. Sense pagar perquè no hi havia ningú. Me la bec. I ploro. I m'estiro al banc, agafant-me les cames com si fos una nena petita. I ploro encara més. I tinc por. I m'adormo. Quan estic adormida, algú em toca els cabells i me'ls aparta de la cara. Em desperto, s'ha fet de nit, obro una mica els ulls i davant meu em trobo en Roger. Allà. Mirant-me. Jo m'incorporo i ell m'abraça. Molt fort. Passegem pels carrers tota la nit. I entrem a les botigues i agafem tot el que volem. I riem. Riem molt. I conduïm un autobús pels carrers de la ciutat. Tots dos sols. I després dormim a l'habitació de l'hotel més car. Aparquem l'autobús al davant. Però al matí ja no volem agafar l'autobús i anem en moto i... l'aire ens...

MARC: *(tallant-la)* ¿Per què em fa pena el meu pare?

PAULA: De vegades una pregunta d'algun client em desperta. I penso en el meu home. I en els meus fills. Sobretot en el meu home.

MARC: Mai ningú m'ha fet tanta, no sé, pena com el meu pare

PAULA: Mai ningú m'ha fet tanta llàstima com el meu home.

MARC: El Marcos...

PAULA: En Marc...

MARC: No sé perquè m'havia de posar el seu nom. No calia.

PAULA: Encara recordo el primer dia que vaig veure al Marc i vaig decidir que seria el meu home. Va ser al sopar de comiat de l'institut

MARC: Al sopar de comiat de l'insti. Aquell va ser el darrer dia que vaig veure el meu pare.

PAULA: Deu fer ja 20 anys.

MARC: Deu fer ja 20 dies.

PAULA: L'últim any de l'escola, es fa un sopar de comiat.

MARC: És el típic sopar... amb els pares, les mares, els profes i tothom. I els alumnes, és clar. Va ser el pitjor dia del món mundial.

PAULA: Per casualitat.

A partir d'aquí no corregeixo, ho farem amb el paper, vull explicar-te les coses i em poso nerviosa, a més, vaig a poc a poc amb el ratolí que no em funciona.

MARC: La casualitat de que jo els hi digués als meus pares que vinguessin, la casualitat de que ells vinguessin...

PAULA: La casualitat de les casualitats.

MARC: Els meus pares no havien vingut mai a cap festa de l'escola. No sé perquè. Suposo que perquè jo no els hi deia. O potser perquè no els i agradava. Aquell dia els hi vaig dir. No sé perquè.

PAULA: A casa meva, estàvem tots molt contents amb el sopar. Anava aquella escola des de que tenia tres anys.

MARC: Els hi vaig dir als meus pares. Que feien el sopar, vull dir. I el meu pare va dir que vindrien. Crec que va dir que vindrien. Sense més. Va dir: Anirem.

PAULA: Anirem ben guapos! Va dir la meva mare.

MARC: Li vaig dir a la meva mare que s'havia de portar alguna cosa per picar. Perquè la mare de l'Òscar m'ho va dir que s'havia de portar alguna cosa per picar. Tothom portava alguna cosa i fèiem el sopar de... com li deien? El sopar de... el sopar de...

PAULA: De germanor, un sopar de germanor! Va dir el meu pare

MARC: I ma mare em va dir que faria una truita i la portaria. Però jo li vaig dir que no.

PAULA: S'havia de portar alguna cosa per picar o per beure.

MARC: I per picar són les patates fregides. De tota la vida per picar són les patates fregides. I per beure, coca-cola, o fanta, no?

PAULA: Amb la mare, vam fer un pastís o una coca...

MARC: Li vaig dir a la meva mare que portés una bossa de patates fregides i una beguda. Ella em deia que no... Però jo vaig insistir fins que es va treure del cap la idea de la ditxosa truita.

PAULA: ...O potser una truita...

MARC: El sopar el vam fer al gimnàs de l'escola.

PAULA: Totes les festes de l'escola i tot això, ho feien al gimnàs.

MARC: Vaig arribar abans que els meus pares, perquè havia estat a casa l'Òscar per la tarda i després vam anar tots quatre cap a l'escola. Els pares de l'Òscar, l'Òscar i jo, vull dir.

PAULA: Quan vam arribar hi havia poca gent perquè vam haver d'anar molt aviat per posar les taules. La meva mare era d'aquestes que ho organitzen tot a l'escola i havia de posar les taules i rebre a la gent...

MARC: La mare de l'Òscar ens va posar gomina al cap i a mi em va donar una camisa de l'Òscar. Deia que al sopar havíem d'anar guapos.

PAULA: La meva mare em va comprar un vestit vermell. Preciós.

MARC: Vaig pensar en els meus pares, no sabia si ells hi haurien pensat en això d'anar guapos.

PAULA: Van arribar les primeres famílies al sopar.

MARC: Tothom es pensava que els meus pares no vindrien...

PAULA: I vaig fixar-me en el Marc per primera vegada. Aleshores era diferent, diferent, que ara. La meva mare li va preguntar alguna cosa.

MARC: Ni avui s'han animat als pares, Marc? Em va dir una mare.

PAULA: I ell va somriure. Amb el mateix somriure que somriu ara, quan algú li pregunta alguna cosa que no li agrada.

MARC: *(somrient)* I jo SÍ avui SÍ. Ara arribaran. Després vaig fer un pla perquè tothom s'assabentés que els meus pares sí vindrien. Tota l'estona utilitzava frases com: quan arribin els meus pares... o poso la jaqueta aquí per reservar taula pels meus pares... Només perquè tothom sabés que els meus pares sí venien.

PAULA: El Marc era un noi diferent. M'agradava que no em fes cas. No com ara. Era diferent. Tenia els seus amics, la seva gent, les seves coses...*(somriu)*Tota l'estona ocupava cadires pels seus pares!

MARC: Per un moment vaig pensar que potser no vindrien...

PAULA: Va començar a arribar la gent.

MARC: Però van venir. I tant que van venir.

PAULA: Tothom duia plats de casa, safates de casa, embolicades amb paper de plata.

MARC: No sé per què la mare de l'Òscar em va dir coses per picar.

PAULA: La gent portava pastissos, truita, pizzes que havien fet a casa.

MARC: Vaig desitjar amb totes les meves forces que la meva mare hagués fet la truita.

PAULA: Els seus pares van arribar quan ja estava el gimnàs bastant ple. Anaven mudats.

MARC: El meu pare es va posar corbata.

PAULA: La gent anava arreglada però ningú duia corbata.

MARC: La meva mare portava un vestit marró, llarg fins als peus i s'havia pintat tota la cara. Molt. No calia.

PAULA: La mare duia un vestit verd... no! Marró. Potser era marró. Marró i llarg fins als peus. I s'havia pintat la cara.

MARC: I a la mà duien la coca-cola i les patates.

PAULA: No coneixien a ningú i no parlaven amb ningú.

MARC: I ma mare no sabia on ho havia de deixar, les patates i la coca-cola, vull dir. I tota l'estona amb allò a la mà.

PAULA: No sé perquè recordo tant la imatge d'aquella dona amb les patates i la coca-cola a la mà.

MARC: Jo volia que ho deixés d'una vegada, en qualsevol banda. Si hagués pogut ho hauria fotut a la bassa. Però ma mare no ho deixava. Palplantada amb allò a la mà tota l'estona.

PAULA: Ell se'ls mirava de lluny. Tothom parlava. I ells no parlaven amb ningú.

MARC: I jo feia veure que no els veia i desitjava amb totes les meves forces que no haguessin vingut. Però estaven allà.

PAULA: Quiets.

MARC: Amb les seves panxes. Perquè tenien panxa, ells.

PAULA: Amb la corbata, el seu pare i el vestit verd, no, marró i la cara pintada, la mare.

MARC: No deia res, ma mare. Res de res.

PAULA: El Marc s'estava allà, amb els seus amics.

MARC: En un moment, la meva mestra es va apropar a ells. No la coneixien i van parlar un moment. Aleshores la mestra va venir cap a mi. Jo no volia que em digués res. Abans que arribés me'n vaig anar al lavabo.

PAULA: I jo me'l mirava. I ell em mirava. Però va desaparèixer. Potser va anar al lavabo. I s'hi va estar molta estona.

MARC: Molt bé no sabia que fer-hi, al lavabo, vull dir. Vaig pixar i vaig rentar-me les mans.

PAULA: Rentant-se les mans.

MARC: Quan vaig tornar la mestra ja no hi era. Els meus pares continuaven al mateix lloc, al costat de les espatlleres del gimnàs, un al costat de l'altre mirant a tothom. Aleshores una mà va tocar la meva esquena. Em vaig girar, era la meva mestra.

PAULA: La mestra va anar a parlar amb ell.

MARC: No l'havia pogut esquivar. He conegut als teus pares, em va dir. I tots els meus amics, els van mirar. Va ser horrible. Cap d'ells va dir res. Només els van mirar. I van marxar.

PAULA: Aleshores es va quedar sol amb la mestra. I jo li vaig dir a la meva mare m'agrada aquell nen!

MARC: Una dona, que era la mare de... d'algú, no recordo de qui, es va pujar en una cadira i va dir: Bon profit, tothom a menjar! Cridant.

PAULA: I la meva mare em va dir: que ho sàpiga tothom! I es va pujar en una cadira, com si anés a dir el meu secret a tothom... Però, no. Era una broma. Va dir: A sopar tothom. I tothom es va apropar a les taules. I van començar a menjar.

MARC: Els meus pares es van posar en una punta d'una taula. Al costat dels meus amics.

PAULA: I ell va venir cap a mi i es va seure al meu costat. Sense els seus amics.

MARC: I jo a l'altre punta. Sense els meus amics.

PAULA: Ell no em va mirar en tota la nit.

MARC: La meva mare va obrir la coca-cola que duia i en va posar en un got de plàstic per ella i pel meu pare. I per fi, va deixar la coca-cola i les patates damunt la taula, com si fossin d'un altre. *(sospira)*

PAULA: En un moment va sospirar. I vaig pensar que sospirava per mi. La meva mare va portar fotografies de quan nosaltres érem petits... del carnestoltes de quan teníem tres anys, de festes que havíem fet a l'escola...

MARC: Els meus pares menjaven i menjaven sense parar. Però ningú no els mirava.

PAULA: I va ser després de sopar quan va arribar el pitjor.

MARC: Vaig veure a l'Òscar i un altre de la classe que miraven els meus pares i reien. Què passa? Vaig dir des de l'altra punta de la taula. Què? què? Què? Em va dir l'Òscar.

PAULA: Ell cridava. I l'altre nen li deia Què, què, què? Sempre fèiem això de Què? Què? Què? Quan algú es volia assabentar d'una conversa.

MARC: A mi no m'ho deien, el que deien ells no m'ho deien, però en veu baixa s'ho anaven dient entre ells.

PAULA: Aleshores una nena em va dir que passava.

MARC: I fins i tot a les noies. I reien... feien així, miraven als meus pares i reien. Jo també hauria rigut si no haguessin estat els meus pares. Perquè jo sempre ric.

PAULA: I jo vaig mirar als seus pares.

MARC: Vaig insistir perquè m'ho expliquessin

PAULA: Ell em deia: De què riuen?

MARC: De què riuen? Li deia.

PAULA: I li vaig dir.

MARC: I una nena, m'ho va dir.

PAULA: El teu pare belluga les dents. *(pausa)*

MARC: Què? I m'ho va repetir.

PAULA: El teu pare belluga les dents. Són postisses?

MARC: Vaig mirar al meu pare.

PAULA: Tenia menjar entre les dents i se'l treia.

MARC: A casa ho feia sempre. Vaig mirar a l'Òscar, que reia moltíssim mirant al meu pare. I el meu pare em va fer molta pena. En aquella merda de sopar.

PAULA: Amb la corbata allà palplantat i movent les dents per treure's el menjar.

MARC: A casa quan hi havia carn sempre ho feia. L'Òscar no parava de dir és boníssim! És boníssim!

PAULA: Aleshores el Marc es va aixecar.

MARC: Vaig anar cap a ell, cap a l'Òscar.

PAULA: Sense pensar-s'ho

MARC: I el vaig empènyer amb totes les meves forces contra la paret.

PAULA: I zas, el va empènyer.

MARC: Li va sortir molta sang. Molta. Per darrera del cap.

PAULA: La paret estava plena de sang

MARC: L'Òscar tenia els ulls com en blanc.

PAULA: La gent va començar a cridar. A cridar molt.

MARC: I moltes mans m'agafaven, em frenaven. Però no calia, jo estava quiet i ja no tenia més ganes de pegar-li. No veia els meus pares. No veia a ningú. Només la sang de l'Òscar. I l'Òscar.

PAULA: Algú volia trucar a la policia. No ho van fer. Només van trucar a l'ambulància.

MARC: L'havia matat. Em pensava que l'havia matat. Però no. Dotze punts al cap.

PAULA: Aquell va ser el primer dia que vaig veure el Marc. El recordo perfectament.

MARC: Quan vam arribar a casa. El meu pare em va dir imbècil, varies vegades. Ni una sola vegada em va preguntar perquè ho havia fet. Ni una, per sort. Va beure. Va beure molt. Per culpa meva s'havia posat molt nerviós. Jo em vaig tancar a l'habitació. Perquè sabia el que m'esperava. I quan estava al llit, pensant en si havia matat l'Òscar, pensant en la merda del sopar, el meu pare va entrar a l'habitació. Feia pudor. Molta pudor. L'alè li feia pudor. Em va agafar de la samarreta i em va estirar i jo vaig caure del llit. M'has fet fer el ridícul, em deia. El ridícul. Mentre em pegava puntades de peu. A mi no m'havia pegat mai. No, tant fort. La meva mare va

entrar a l'habitació. Va dir deixa'l. Deixa'l. I el meu pare li va fotre una empenta, com la que jo li havia fotut a l'Òscar. Però ella no va tenir la mateixa sort. Va ser la última vegada que vaig veure a la meva mare. Encara duia el vestit marró. Encara la recordo aguantant la bossa de patates i la coca-cola. Encara la recordo dient-me que faria una truita.

Ara tinc divuit anys.

PAULA: La setmana següent, el vaig trucar. Vàries vegades. Però no m'agafava el telèfon. I m'agradava. M'agradava molt que no em fes cas.

MARC: I els companys de l'escola em truquen. Però no vull parlar.

PAULA: Tot i que després vaig saber el perquè no l'agafava.

MARC: Només vull pensar què faré a partir d'ara. Vull dir que, un dia vull tenir una casa. I tindrè un rentavaixelles de color platejat. El vull platejat. Blanc és típic. Jo el vull de plata, platejat, vull dir.

PAULA: I un dia vaig quedar amb ell, al bar de l'institut.

MARC: I em casaré. Amb una noia, amb la Paula o amb la Mireia... o amb alguna de l'escola que estigui bé. Que sigui guapa, vull dir. Que estigui bé, vaja...

PAULA: I ja està. A partir d'aleshores tot va ser fàcil.

MARC: I tindrè una feina.

PAULA: Va posar-se a treballar.

MARC: I ella també treballarà. En un supermercat. Sí en un supermercat., que així pots menjar molt sense pagar.

PAULA: I jo vaig trobar una feina...

MARC: I viurem molt bé. Amb el rentavaixelles. I menjar sense pagar. I fills. Dos. Dos fills. Amb el noms inventats.

PAULA: I vam tenir al Pol i l'Aina.

MARC: No...ella que decideixi com es diuen.

PAULA: No en tinc cap queixa.

MARC: No podrà dir ni piu...

PAULA: I després ja... tot igual.

MARC: I després viurem tranquil·lament.

FOSC